

ΑΡΩΜΑ ΙΤΑΛΙΑΣ

« Τέλειοι ξένοι »

ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ: Medusa Film, 2016, 97'

ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ: Paolo Genovese

ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ: Marco Giallini, Kasia Smutniak, Edoardo Leo, Alba Rohrwacher, Valerio Mastrandrea, Anna Foglietta, Giuseppe Battiston

ΣΗΜΑΝΤ. ΒΡΑΒΕΙΑ: David di Donatello
Golden Globe
Nastro d'argento

περίληψη

Μια έκλειψη σελήνης είναι η αφορμή ενός ακόμη δείπνου μεταξύ τεσσάρων φίλων που γνωρίζονται μια ζωή, και των σχετικών συζύγων (εκτός από τον τέταρτο, πρόσφατα χωρισμένο με μια καινούργια σχέση στα σκαριά). Εφτά άτομα φαινομενικά με μια κοινότοπη ζωή ζευγαριού, φαινομενικά αντιμετώπι με τις κοινότοπες διαμάχες της καθημερινής ζωής.

Από την μια κοινοτοπία στην άλλη, σ' ένα κοινότοπο δείπνο, από ένα πείραγμα σ' ένα κουτσομπολιό μεταξύ φίλων, η κουβέντα καταλήγει στις εξωσυζυγικές σχέσεις και τα κινητά, και ένας από τους παριστάμενους (είμαστε φίλοι ή όχι; τα ξέρουμε όλα! κανένας δεν έχει να κρύψει τίποτε απ' τον άλλον, ειδικά μεταξύ των συντρόφων...) πετά την πρόταση/πρόκληση ενός "επιτραπέζιου παιχνιδιού": βάζουμε όλα τα κινητά στο τραπέζι, και κατά τη διάρκεια του δείπνου όλοι ακούνε τα τηλεφωνήματα και διαβάζουν τα μηνύματα των άλλων.

Μα το κοινότοπο "επιτραπέζιο παιχνίδι", μεταμορφώνεται γρήγορα σε άγριο παιχνίδι εξόντωσης καθώς σιγά-σιγά φθάνουν τα τηλεφωνήματα και τα μηνύματα στα κινητά, όλων με τη σειρά, χωρίς να εξαιρείται κανείς... Προδοσίες και μικρές απάτες, αθώες αυταπάτες και τα πιο κρυμμένα μυστικά, όλα έρχονται στο φως, σε μια βαθιά κάθαρση που συγκλονίζει εκ βαθέων και δραματικά τις ζωές των εφτά ατόμων, κάνοντάς τους να φανούν "τελείως ξένοι" μεταξύ τους, και πάνω απ' όλα μεταξύ των ζευγαριών.

Το αναπάντεχο τέλος ανατρέπει τελείως το αιματηρό αποτέλεσμα της βραδιάς, φέρνοντας την ειρήνη στους τέσσερις φίλους και μεταξύ των ζευγαριών, μετατρέποντας εκείνο που φαινόταν εφιάλτης, σ' ένα "όνειρο καλοκαιρινής νυκτός".

κριτική

Δείπνο με τον Πέτρινο Επισκέπτη, δηλαδή: Ο έρωτας (και οι ανθρώπινες σχέσεις) στα χρόνια του smartphone.

Ο καθένας από μας έχει τρεις ζωές: μια δημόσια, μια ιδιωτική, και μια κρυφή. Κάποτε εκείνη η κρυφή ήταν ζηλότυπα φυλαγμένη στο αρχείο της μνήμης μας, σήμερα περνά μέσα από το αρχείο του smartphone. Σήμερα είσαι στο έλεος μιας κάρτας μνήμης, ακόμη κι αν προστατεύεται από κωδικό.

Μια κωμωδία με εξελίξεις ειλικρινά δραματικές, μερικές φορές παρατραβηγμένες, που σ' ένα crescendo με κατάλληλη διαχείριση, οδηγεί τους πρωταγωνιστές στην καταρράκωση ανακαλύπτοντας στον άλλον έναν *τέλειο ξένο*.

Όλοι οι χαρακτήρες έχουν κάτι να κρύψουν, μα ο διεστραμμένος μηχανισμός, που τους υποχρεώνει, παρά την θέληση τους, να συμμετέχουν στο παιχνίδι, είναι ότι δε μπορούν να αρνηθούν χωρίς να αποκαλυφθούν και έτσι να ομολογήσουν σιωπηρά ότι έχουν κάτι να κρύψουν...

Όπως προτείνεται στο "από μηχανής θεό" απρόβλεπτο τέλος: "Γιατί δεν ήθελες να παίξεις;" "Γιατί, άλλος πολύ άλλος λίγο, είμαστε όλοι εύθραστοι... Έχεις δίκιο, το κινητό έγινε το μαύρο κουτί της ζωής μας, και μέσα τα βάλαμε όλα, ίσως πάρα πολλά, και είναι λάθος να παίζεις με αυτό".

Αλλά το έσχατο αποτέλεσμα, πέρα από την πρόκληση του "επιτραπέζιου παιχνιδιού" της μόδας, είναι: αν η αλήθεια επιπλεύσει μέσω οποιασδήποτε οδού, θα ήταν προτιμότερη η υποκρισία της διπλοπροσωπίας της ζωής μας; Θα είμαστε αρκετά δυνατοί να αντιμετωπίσουμε αλήθειες που θα μας πληγώνουν, ή θα προτιμήσουμε μάλλον να τις αγνοήσουμε, αν και να τις υποπτευθούμε, για να εγγυηθούμε "για το καλό της ειρήνης" μια ισορροπία συμβιβασμού με τις ενοχές των άλλων, δεδομένου ότι και μείς δεν απαλασσόμαστε;